

Izkušnja, ki mi je spremenila življenje

Blaž Mihelič (Bhagavata-dharma dasa)
iz Krške vasi nad Višnjo Goro

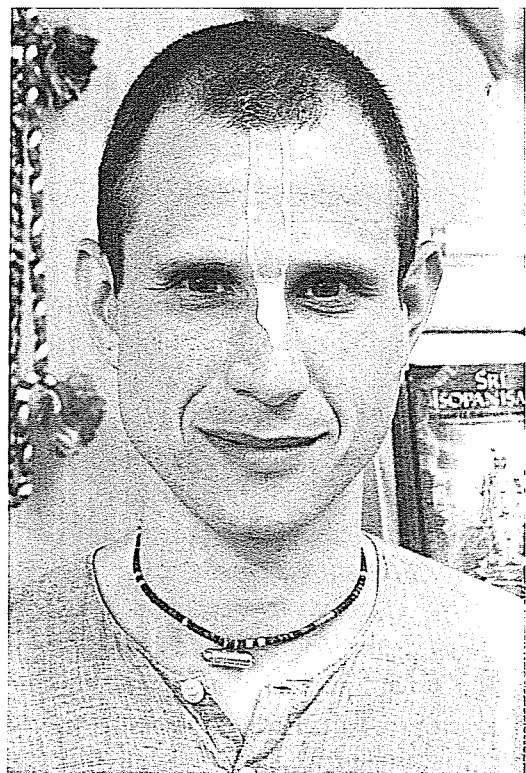
DRUŽBO SVETNIKOV SEM NAŠEL MED BHAKTAMI

Blaž Mihelič je bil v otroštvu vzgojen katoliško: prejel je vse zakramente, obiskoval verouk in mašo. Čeprav ga je zanimalo vse, kar je bilo povezano z Bogom, duhovnostjo, s filozofijo, smislom življenja itn., se je že kot osemletnik povsem posvetil gibanju punk. »To je izražalo tedanje stanje mojega duha. Postal sem mrk, nezadovoljen, brez smisla. Poiskal sem si temu primerno družbo, se vdajal alkoholu, kajenju, marihuani in drugim omamnim sredstvom. Po trdih drogah na srečo nisem segel.«

Šolske in študijske obveznosti je opravljal zlahka. Potem ko je bila za njim približno polovica fakultetnega študija, pa se je nekaj v njegovem življenju »zalomilo«. »Prenehal sem se zanimati za študij pa tudi za veseljačenje. Še vedno se mi je zdelo, da je vse nesmiselno; vendar pa sem se prestrašil – zbal sem se, da bom končal kot klošar. V meni sta se povečevala nemir in stiska, zato sem nekega dne obupan stopil čez prag ljubljanske stolnice. Tam sem opazil sliko svetnika *Juda Tadeja*, Jezusovega bratranca in apostola, zavetnika ljudi v hudih stiskah. Pod sliko je pisalo: *K tebi se zaupno zatekam, ker imaš izredno predpravo pomagati vsem, ki so v veliki stiski in nimajo več nobenega upanja. Prisrčno te prosim, pomagaj tudi meni v tej stiski, ki iz nje sam ne vem več izhoda.* Zgrudil sem se na kolena in molil za pomoč ... «

GOREČA ŽELJA PO BOGU

Moj sogovornik pravi, da je bila to zanj življenjska prelomnica. Potem se je njegovo življenje začelo izboljševati. »Najprej sem prenehal kaditi. Pol leta zatem sem se začel ukvarjati s športom: s tekom, kolesarjenjem, plavanjem, planinarjenjem, turnim smučanjem, triatlonom in s telovadbo. Spet sem se lotil študija in postal odličen študent. V zadnjih letnikih sem imel dva predmeta, ki sta zelo pritegnila mojo pozornost – retoriko in etiko. Oba sta bila povezana s filozofijo, in ta me je prevzela. V tem duhu sem se lotil tudi diplomske naloge z naslovom *Od človekosrediščne k okoljski – vesoljni etiki*. Nameraval sem pisati o ekocentrični etiki, med študijem pa sem spoznaval, da etike ne moremo omejiti samo na naravno okolje ali zemljo, saj smo povezana celota – povezani smo z vsem vesoljem in še prek tega ... «

Blaž Mihelič: »V meni se je prebudila goreča želja po Bogu in svetniškem življenju. Začel sem moliti. Najprej sem molil s svojimi besedami, potem pa sem začel moliti še rožni venec, psalme, posebno tiste, ki jih je priredil sveti Frančišek, litanije in druge molitve.«

Pri pisanju diplome je spoznaval krščanske svetnike: »*Frančišek Asiški* me je vsega prevzel. Že prej pa me je navdihnil duhovnik *Anthony de Mello* s knjigo *Žabja molitev*. V meni se je prebudila goreča želja po Bogu in svetniškem življenju. Začel sem moliti. Najprej sem molil s svojimi besedami, potem pa sem začel moliti še rožni venec, psalme, posebno tiste, ki jih je priredil sveti *Frančišek*, litanije in druge molitve. Najraje sem imel *Frančiškovo molitev* – v njej je *Frančišek* prosil Boga, naj razsvetli temine njegovega srca, mu da pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, da bo lahko izpolnjeval Gospodove svete in resnične zapovedi.«

V tistem obdobju je dobil za darilo tudi knjige *Bhaktivedante Svamija Prabhupade* in te so v njegovem življenju zanetile pravo duhovno revolucijo. Prvič v življenju je jasno razumel vsako *Jezusovo* misel ali priliko. Zdelo

se mu je, da nauk *bhakti joge* (čistega ljubečega in vdanega služenja Bogu), ki ga je s tolikšno močjo, spoznanjem, preprostostjo in znanstveno logiko razlagal Šrila *Prabhupada*, ni drugačen od *Jezusovega* nauka – zato ga je povsem sprejel. Predvsem pa sta ga navdušila njegova univerzalnost in nesektaška usmerjenost. »A kljub temu sem še vedno menil, da sem kristjan. Čeprav je Bog govoril v meni in me napolnjeval z radostjo, še nisem doumel, da čisto, vdano služenje Bogu presega vsakršne opredelitve (vero, družino, narod, raso, spol in celo življenjsko vrsto).«

ISKAL SEM NAPREJ

Ker Šrila *Prabhupada* v svojih knjigah zelo poudarja, naj se družimo z *bhaktami* (čistimi vdanimi božjimi služabniki), si je *Blaž* takšno družbo skušal najti med kristjani. »Prav zato sva z ženo (takrat še nisva bila poročena) sklenila postati laična misijonarja. Ker so kandidati za misijonarje imeli usposabljanje, sva se pridružila takšni skupini. Usposabljali smo se predvsem pri *Frančiškovih* rodovih in tam sem med menihi srečal nekatere, ki so živeli zelo duhovno življenje in imeli pristen stik z Bogom. Ti so me zelo navdihovali.«

V skupini za usposabljanje je skušal večkrat načeti pogovor o filozofiji čistega vdanega služenja Bogu, o vesoljnem bratstvu z vsemi živimi bitji, o nujnosti vegetarijanskega hranjenja, o tem, kako naj se noč in dan posvečamo molitvi in petju svetih imen. A na koncu je razočaran spoznal, da se za takšno življenje zanima le nekaj menihov, prihodnji misijonarji pa večinoma ne. »Ti so namreč imeli o duhovnosti bolj človekoljubne predstave – zanimali so se za to, kako bi pomagali ljudem v hudih težavah – transcendenca (presežnost) pa jih ni

zanimala. Takšno razpoloženje sem odkril pri večini kristjanov. Tudi potem ko so nama z dekletom rekli, da v najinih okoliščinah ne bova mogla oditi v misijone (ker nisva bila poročena, bi bila tam lahko slab zgled; če pa bi se poročila, bi bila najina dolžnost, da imava otroke – to pa za misijonarje ni primerno, saj so v misijonih razmere neprimerne za družine), sva družbo svetnikov iskala naprej – v drugih krščanskih skupinah.«

Blaž Mihelič je namreč v spisih svetega *Frančiška* zasledil, da je svetnik ustanovil tudi tako imenovani *tretji duhovni red* (prva dva sta moški in ženski meniški red), in sicer za ljudi, ki živijo posvetno in se ne umaknejo v samostansko življenje. »Zelo me je navdušila že samo zgodba, povezana z ustanovitvijo *tretjega reda* ... *Frančišek* in njegovi bratje so na nekem dvoru tako živo pridigali božjo besedo in smisel uboštva (pravo uboštvo je namreč usmerjenost duha, ko vemo, da vse pripada le Bogu – zunanje obilje potem ni pomembno), da so vsi dvorjani hoteli zapustiti posvetno življenje, se odeti v raševino in oditi s *Frančiškom* kot beraški menihi. *Frančišek* pa jim je razložil, da to ni potrebno, saj morajo ljudje delati tudi v zunanem svetu, prav pa je, da svojo zavest prežamejo z Bogom. Tako je ustanovil še *tretji duhovni red*, v njem posvetni redovniki prav tako opravijo večne zaobljube o čistosti, molitvi, posvečenosti Bogu ipd. Prepričan sem bil, da je prav, da z ženo vstopiva med *tretjerednike*, da sva našla pravo pot.«

MED BHAKTAMI JE ČUDOVITO

Z ženo sta poiskala skupino ljubljanskih *tretjerednikov*. »Ko sva prišla na prvo srečanje, sem tam zavzeto spregovoril o popolni posvečenosti Bogu, o tem, kako naj bi nas ves dan

polnile le misli o njem. Molili in premišljevali naj bi ves čas ne glede na to, kaj čez dan delamo. Neka gospa pa mi je nato odvrnila – bilo je, kot bi me bil kdo oblihl s hladno prho – da se ji zdi, da je popolnoma dovolj, če Gospodu posveti svoj dan zjutraj in se mu zvečer zanj zahvali, čez dan pa živi navadno. Govoril sem tudi o vesoljnem bratstvu, o takšnem, ki ga je opisoval že sveti *Frančišek*, o enosti vseh veroizpovedi (saj vse slavijo enega Boga). Spregovoril sem, da je filozofija *bhakti joge*, ki jo na Zahodu predstavlja gibanje za zavest *Krišne*, povsem enaka krščanski misli ... Takrat pa me je prekinila neka druga, zelo mrka gospa (ta je bila tudi prvokrat pri *tretjerednikih* in nam rekla, da ne ve, zakaj je sploh prišla tja). Razširila je oči in vzkliknila: ‚Hare Krišna?! To pa je sam hudič!‘ Bil sem pretresen. A danes verjamem, da jo je poslal sam Bog. Takrat sva se namreč z ženo odločila, da si družbo svetnikov poiščeva med *bhaktami* v gibanju za zavest *Krišne*.«

To je bil gotovo najpomembnejši korak v *Blaževem* duhovnem življenju. Pravi, da je v gibanju za zavest *Krišne* srečal čudovite ljudi. »Ti so ne glede na svoj družbeni stan (menišтво, študentsko ali družinsko življenje itn.) živeli za svetništvo. Spoznal sem, kako lahko štiriindvajset ur na dan živimo posvečeno Bogu. Našega ljubečega vdanega služenja Bogu ne morejo ovirati gmotne okoliščine, saj je povsem duhovno in v vsem presega gmotno raven. Pri tem služenju je pomembno le stanje človekovega duha – odnos, ki ga imamo do Boga.

HELENA DANIEL

Blažu Miheliču lahko pišete na e-naslov bhagavatdharma@gmail.com